

raade. — Hvad dernæst angaar Vædringsforflag Nr. 3, indeholder dette, som den ærede Ordfører sagde, tre forskjellige Ting: først det, at Moderen er pligtig til ved den lovbefalede Anmeldelse af Barnefødslen at meddele, hvem Barnefaderen er. Hvad da dette Spørgsmaal angaar, kunde det jo dog være noget tvivlsomt, om hun strax kan beslutte sig i saa Henseende. Kan der ikke være flere? Det kan der vistnok meget ofte, og at en Bestemt saaledes bliver nævnt som Barnefader, har jo ganske vist, som det ærede Medlem selv erklærede, ikke den Betydning, at han dermed er slaaet fast og er pligtig til at betale. Men som Forslaget foresligger, har det dog den Betydning, at Barnet faar dens Navn, som hun har opgivet; hun har Ret til at give Barnet Faderens Navn, og det skal altsaa ske samtidig dermed. Saa staar der endvidere: undlader hun dette, kan Barnet føie Faderens Navn til sit eget, naar det bliver myndigt. Men sæt nu, at Faderen aldrig har anerkjendt dette Barn. Han kan blive dømt, han kan sige: Jeg er ikke Faderen til Barnet, og jeg erkjender mig ikke som Fader, men jeg vil ikke gjøre Ed paa det; naar man har kjendt disse Sager i hundredevis, saaledes som jeg har i en Kælle af Mar, veed man, at der virkelig kan være Tilfælde, hvor en honnet Karl, en honnet Person — siger: Jeg har nok havt med denne Pige at gjøre, men jeg er ikke Fader til Barnet, men jeg vil dog hellere betale end risikere at gjøre falsk Ed. — I saadanne Tilfælde er det noget stærkt at give Barnet en saadan Ret, og hvad Glæde har Barnet af at have det Navn. Enten Barnet hedder Sorgenen eller Petersen eller Drenbøll, er aldeles ligegyldigt for Barnets Bedkommende; naar det ikke faar Penge for det, og det faar det ikke, saa er Navnet en temmelig ligegyldig Sag, synes jeg; saa jeg veed ikke, hvorfor Barnet skulde have Ret til at føie Faderens Navn til sit eget, med mindre Faderen har anerkjendt det eller adopteret det; saa kunde det være rigtig, men det er ikke et af 10 Tilfælde, at Faderen anerkjender et saadant Barn. Det er, som sagt, ofte vanskeligt med Hensyn til Børn, fødte udenfor Ægteskab, at dokumentere, hvem der er Faderen. I Rømerretten er der en god gammel Regel, som siger: „pater est, quem nuptiæ demonstrant“, det vil sige, den, som Konen er gift med, anses for Faderen til Barnet, og det er en meget god Regel, men den kan desværre ikke anvendes udenfor Ægteskabet, og jeg tror, at der ikke er saa faa Tilfælde, hvor det kan være meget tvivlsomt, om en Kvinde, der opgiver en bestemt Per-

son som Fader til sit Barn, er fuldstændig eller kan være fuldstændig overbevist om Sandheden deraf. Med Hensyn til denne Opgivelse af Barnefaderen, mente det ærede Medlem, at der af Autoriteterne maatte kunne stilles Former til Veie til Udfindelse af, at Barnet faar dens Navn, som virkelig er Faderen. Ja, det er jo samme Vanskelighed, som der er tilhede, og skulde der gjøres Noget i den Retning, skulde det jo være en Lovbestemmelse, som burde føies til denne Paragraf. Man kan ikke give en Lovparagraf og sige: Nu kunne Autoriteterne se, hvorledes de kunne træffe nogle Bestemmelser, for at den kan ske Fjeldst. Det tror jeg ikke. At det, som det ærede Medlem bemærkede, ofte navnlig i Syllaud — og det er vist ogsaa ofte Tilfældet her paa Øerne — naar et uægte Barns Fødsel anmeldes, tillige anmeldes, hvem Barnefaderen er, tror jeg, fordi en stor Del af Befolkningen staar i den Tro, at det skal anmeldes. Jeg har havt Exempel for ikke længe siden paa, at en Kvinde fik et Barn med en velstaaende Mand, som ikke skulde nævnes, og saa nævnedes hun — og det gjøres de saa tidt — en Person, som hun sagde var reist til Amerika. Saa det har vist ikke noget Stort paa sig, enten denne Anmeldelse sker eller ikke. Som sagt, jeg kan ikke, og Udvalgets Flertal kan ikke stemme for dette Forslag. — Hvad endelig angaar den ny § 6 om den kongelige Fødsels- og Pleiestiftelse, gjorde jeg ogsaa nogle Bemærkninger forrige Gang derved og bragte navnlig i ærede Medlemmers Erindring, at denne Bestemmelse gjælder nærmest for Smaafolk, for de Fattige og Trængende, som maasse kunde komme i uheldige Forhold ved, at det blev bekjendt, at en saadan Kvinde havde født et Barn. De rige Folk kunne klare sig paa mange Maader, de kunne reise til Udlandet og hjælpe sig ad anden Veie, men det er, synes mig, en betænkelig Sag at berøve Fødsels- og Pleiestiftelsen den Ret, som den har i Genhold til de omhandlede Restripter. Jeg maa i det Hele paa Flertallets Begne fraraade at vedtage noget af de stillede Forslag.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal først udtale mig med Hensyn til Mindretallets Forslag under Nr. 1 og da først bemærke, at det, der ved dette Vædringsforflag har Betydning, navnlig er det første Punktum: „Et udenfor Ægteskab avlet Barn har samme Arveret efter Fader som efter Moder“. Det andet Punktum, som gaar ud paa at bestemme, at naar Faderen eller Moderen til et saadant Barn dør inden